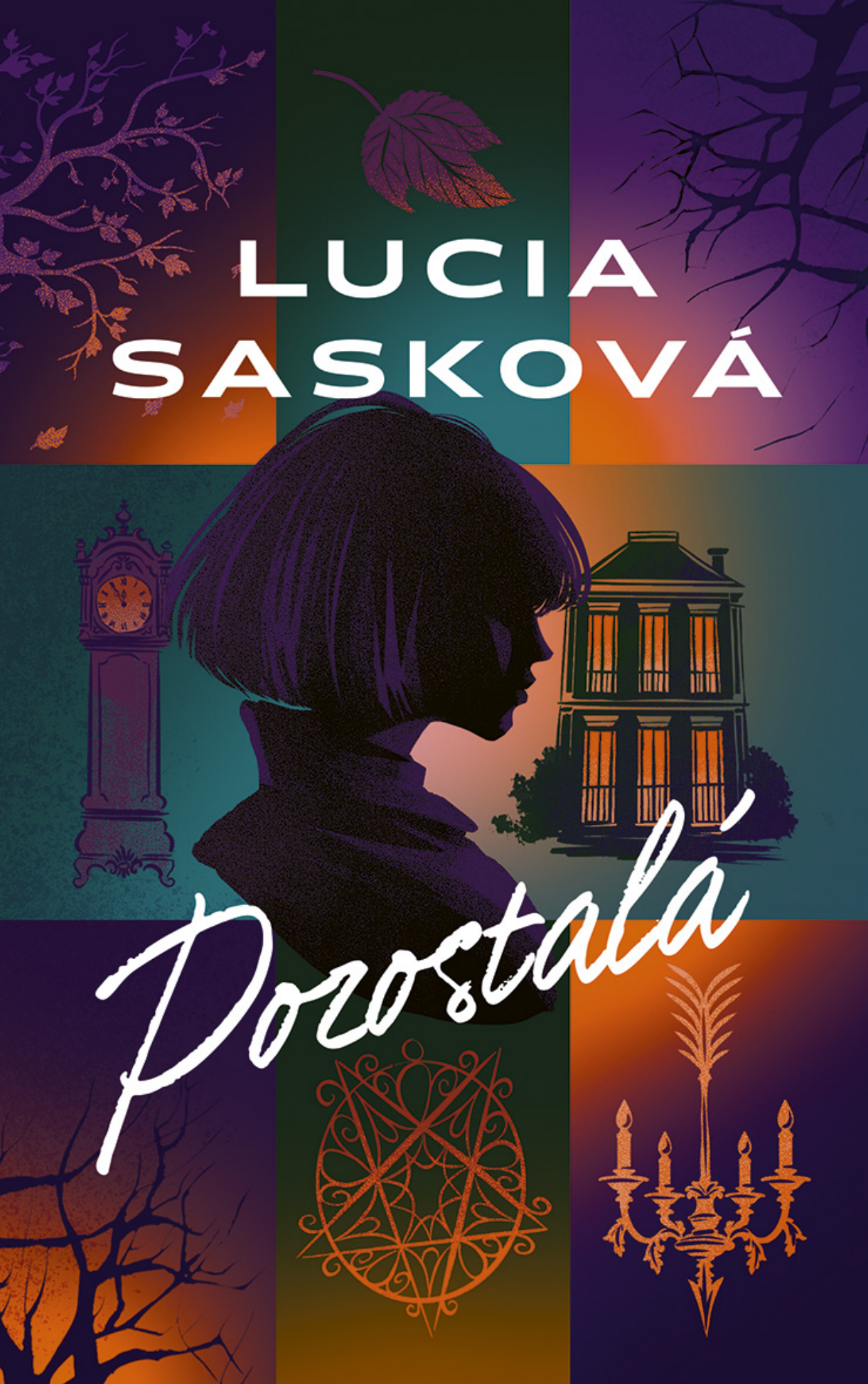
LUCIA SASKOVÁ

Pozostalá

LUCIA
SASKOVÁ

Pozostalá

LUCIA SASKOVÁ
Pozostalá

Copyright © 2026 by Lucia Sasková
Cover design © 2026 by Adrián Macho
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 845. publikáciu
v elektronickej podobe.
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Technická redaktorka Renáta Hrabušická
Obálku navrhol Adrián Macho.
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-1113-7

„SOM RÁD, že sa konečne stretávame," podal mi ruku nízky šedivý notár v okuliaroch na konci nosa, no netváril sa ktovieako nadšene. Ani raz sa na mňa nepozrel a mala som pocit, že ho, naopak, veľmi obťažujem a chce ma mať čo najskôr z krku. Jeho kancelária bola zašitá v uličke centra mesta, kde som nikdy nebola, na druhom poschodí budovy, ktorú by som si nevšimla, ani keby som okolo nej chodila denne.

„Dostala som od vás iba jeden list, prečo konečne?"

„Posielal som oficiálne úradné zásielky na adresu vášho trvalého bydliska, odkiaľ sa mi pravidelne vracali, a nebolo jednoduché zohnať správnu." Už niekoľko rokov som nebývala s rodičmi, no nikdy som nemala zmysel pre byrokratické záležitosti. A zmena adresy v dokladoch, vo všetkých úradoch a inštitúciách… Nepokladala som to za dôležité, keďže som si poštu chodievala preberať celkom často.

„O čo teda ide?" posadila som sa na malé kožené kreslo, na ktorom viditeľne sedelo nespočítateľné množstvo ľudí, ako som ja.

„Vaša teta u mňa spísala závet," otváral papierovú zložku.

„Prepáčte, kto?" naklonila som sa bližšie, akoby som dobre nepočula, aj keď opak bol pravda.

„Teta, sestra vašej matky.“

„To bude nejaký omyl, moja mama nemá sestru,“ zvraštila som obočie.

„Odkázala vám rodinný dom vrátane všetkého, čo sa v ňom v deň jej smrti nachádzalo. Stojí na pozemku s výmerou päť hektárov,“ pokračoval bez toho, aby sa čo i len pozastavil nad tým, že som mu skočila do reči. „Dom je na jej želanie zapečatený, a tak vám poviem, som rád, že vám ho konečne môžem po toľkých rokoch odovzdať. Tu je notársky záznam, všetky dokumenty, aké budete potrebovať, a v neposlednom rade aj kľúče. Kládla veľký dôraz na to, že sa majú dostať len do vašich rúk. Máte právo dedičstvo odmietnuť, ale predpokladám, že to nebudete chcieť urobiť,“ pozrel sa na mňa prvýkrát spoza skiel okuliarov, akoby čakal, či prikývnem, alebo pokrútim hlavou. Ja som však iba sedela, možno som mala aj otvorené ústa a ničomu som nerozumela.

„Čo sa stane, ak odmietnem?“ spamätala som sa po chvíli.

„Podľa závetu ste posledná a jediná pozostalá, takže dom pripadne štátu. A odmietnutie sa nedá vziať späť. Je nejaký dôvod, prečo to chcete urobiť?“

„Nepovedala som, že to chcem urobiť,“ podotkla som. Bolo to na mňa prirýchle. „Ani som nevedela, že moja mama má sestru, nepoznali sme sa, čo iní dedičia? Sme veľká rodina a neverím, že by nikto nemal právo na ten dom. Prečo ho mám zdediť práve ja a iba ja?“

„Rodinné záležitosti už nie sú v mojej réžii, tou je

len dedičstvo podložené poslednou vôľou, ktoré prijmete alebo odmietnete, a ja celú vec uzavriem.“ Jeho monotónny hlas mi dal jasne najavo, že je mu absolútne jedno, ako sa rozhodnem, chce sa len zbaviť jedného zo stoviek papierových spisov okolo seba. „Iba mi to tu alebo tu podpíšte,“ posunul ku mne po stole papier o prijatí dedičstva. Zdvihla som k nemu spýtavo zrak. „Dom s veľkým pozemkom v krásnej horskej oblasti sa predsa neodmieta,“ usmial sa priateľsky a podal mi pero. „Chápem, že ak ste nevedeli o existencii svojej tety, môže to byť pre vás mätúce, no verte mi, údaje v archívoch matriky neklamú a my notári k nim máme plný prístup. Navyše, vaša teta u mňa tento závet spísala hneď po tom, ako ste sa narodili.“

///

„TY SI MALA sestru?“

Moja cesta viedla priamo k rodičom bývajúcim na opačnom konci mesta.

„Nie,“ odpovedala mi mama stručne a ani sa na mňa nepozrela. Naklonila som sa nad hrniec, aby som videla, čomu sa tak sústredene venuje.

„Môžeš, prosím ťa, prestať miešať ten vývar?“ zvýšila som hlas. Na jej tvrdohlavosť som nemala trpezlivosť.

„Nemám ti k tomu čo povedať. Videla si tu niekedy niekoho, kto by mohol byť mojou sestrou?“

„Áno, obávam sa, že áno!“ Celou cestou som premýšľala, ako je možné, že som sa nikdy nedozvedela, že má ďalšiu sestru. Už som parkovala, keď som sa zahľadela na dom svojich rodičov, kde som vyrastala, prežila detstvo, pubertu aj vstup do dospelosti, a spomenula si na ženu, ktorá sa predsa len vyskytovala v mojom živote, potom náhle zmizla a ja som o nej nič nevedela. „Keď som bola malá, chodievala sem istá žena. Nosila ma stále na rukách.“

„To si nemôžeš pamätať, bola si príliš malá.“

„Sama vieš, že isté veci mám inak ako druhí ľudia, a aj si občas pamätám veci inak ako ostatní,“ zvolila som trpezlivejší tón, pretože som veľmi dobre vedela, že ak na mamu budem príliš tlačiť, nedostanem z nej ani slovo. Rozhliadla som sa po kuchyni a hlavou mi preblesli útržky, ako som ju sledovala z niečieho náručia. Ako som videla mamu, otca, alebo sme sa spolu pozerali z okna. Teraz som si tým už bola istá. „Môžeme sa prestať tváriť, akoby neexistovala?“

„Pre mňa naozaj neexistovala,“ položila konečne varechu a hrniec zakryla pokrievkou.

„Vieš o tom, že zomrela?“ skúsila som ísť na mamu z opačného konca.

„Viem,“ odvetila ľahostajne a stále sa na mňa nepozrela, čo mi už začalo byť podozrivé.

„Chodila mi sem pošta od notára, a ty si mi o nej ani raz nepovedala.“ Mama mlčala a teraz pre zmenu utierala čistú varnú dosku. „V poslednej vôli mi odkázala dom s pozemkom.“ Konečne som si získala jej pozor-

nosť. Už som takmer nedúfala, že existuje informácia, ktorá ju dokáže prekvapiť.

„V žiadnom prípade, musíš to odmietnuť," spamätala sa a hľadala istotu svojho postoja v dôkladnom drhnutí čistej linky.

„Povieš mi prečo?" vytrhla som jej utierku z ruky.

„Pretože som tvoja matka a žiadam ťa o to!" Nechápavo som na ňu hľadela. Jej odpovede nedávali zmysel, ale boli rovnako tvrdohlavé ako ona sama.

„A ja som tvoja dcéra a žiadam ťa o vysvetlenie!"

„Presne tak, ako som nikdy nechcela mať so svojou sestrou nič spoločné ja, nebudeš mať ani ty. Ber to ako hotovú vec, nemienim o tom diskutovať."

„Ale prečo? Prečo o tom nemieniš diskutovať?"

„Pretože to, že ona zomrela, je najlepšie, čo sa mohlo stať. Ak to dedičstvo prijmeš, viac nebudeš moja dcéra!"

Chvíľu som civela na svoju mamu a stratila slová aj argumenty. Nepoznala som ju takúto. Ničiu smrť by nikdy nepovažovala za niečo osožné. A nikdy by sa mi nevyhrážala tým, že by som ju stratila ako matku. Ako som jej však mala povedať, že som dedičstvo už prijala, pretože nejde práve o maličkosť a ja nie som v pozícii, aby som si mohla dovoliť odmietnuť hodnotnú nehnuteľnosť?

„Preboha, mami, počúvaš sa…?" ozvala som sa po chvíli.

„Sľúb mi to!" zvolala roztraseným hlasom a ja som v jej očiach uvidela skutočné zdesenie. Strach, aký som u nej nikdy nespozorovala.

„Nič ti nesľúbim, kým mi nepovieš, o čo ide. Už dávno nie som malé dieťa, zvládnem to.“

Pevne som stála oproti nej, rozhodnutá neustúpiť, kým sa nedozviem, čoho som sa dopustila. Videla som, že mama o tom nechce hovoriť, že ju to desí, pravdepodobne aj traumatizuje.

Ale čo také hrozné môže byť na dome, ktorého majiteľka je mŕtva?

///

„AK POVIEM, ŽE BOLA ŠIALENÁ, je to slabý výraz,“ začala mama konečne rozprávať. „Bola taká už ako dieťa a časom sa to len zhoršovalo. Ani to neviem opísať, správala sa vždy zvláštne. A to nielen doma, ale aj medzi ľuďmi či v škole. Nikto si s ňou nevedel poradiť. Vlastne, jedine Mirabel, sestra tvojej babičky, s ňou mala trpezlivosť a tvrdila, že je výnimočná. Lenže ani ona nebola celkom normálna. Mama mi raz vravela, že v ich rodine, bohužiaľ, nie sú tieto zvláštnosti ničím výnimočným. Vraj ich spomínala aj jej matka, moja starká. Vtedy sa však takéto veci každý snažil utajiť, pretože to nebolo bezpečné. Mirabel rozbila celú našu rodinu,“ povzdychla si mama a odstránila neexistujúcu smietku zo stola. „Keďže moja sestra Bela bola odo mňa staršia, z detstva si ju veľmi nepamätám, viem len, že putovala z polepšovne do polepšovne, až skončila v blázinci. Keď bola menšia, rozprávala sa sama so sebou, no u detí to nie je nič

neobvyklé. Lenže ona v tom pokračovala a bolo to čoraz horšie. Začala podpaľovať hračky, vyrábať si čudné bábiky a predmety. Neskôr sa zatvárala v izbe a vyhlasovala, že ak tam niekto vkročí, môže zomrieť. Počula neexistujúce zvuky a videla neexistujúce veci. Strácala sa vo svojom neexistujúcom svete čoraz viac a viac. Izolovala sa od nás všetkých, bola veľmi bledá a pod červenými očami mala tmavé kruhy, akoby nikdy nespala. Občas bola vydesená, inokedy až príliš pokojná. Boli sme ešte malí, netušili sme, čo to znamená, ale začali sme sa jej báť. Neskôr strhávala na seba všetku pozornosť rodičov a zaberala im všetok čas, ktorý by mohli tráviť s nami. Platili rôzne liečby či inštitúcie, ktoré ju mali napraviť. Občas sme ju chodili navštíviť, ale z tých miest mám dodnes husiu kožu. A ona na tom bola čoraz horšie. Odmietala liečbu, odmietala rady či lieky. A potom začala utekať. Polícia po nej pravidelne pátrala a pravidelne ju nachádzala na veľmi divných miestach, napríklad na cintoríne, raz sa skryla v pohrebnej službe medzi urny a bola tam až do druhého dňa. Inokedy ušla k tete Mirabel, ktorá nám volala, no nechcela, aby sme po ňu prišli, povedala, aby sme ju chvíľu nechali vydýchnuť, že môže ostať u nej. Mirabel nemala deti, tiež bola veľmi svojská, no mali sme dobrý vzťah, Bela ju mala veľmi rada a zverovala sa jej častejšie než nám, takže sme na tom nevideli nič zlé. A nebudem klamať, my všetci sme si vydýchli viac ako ona sama. Akoby z nášho domova odišlo napätie a dusno a vymenilo sa za čerstvý jarný vzduch s vôňou kvetov. Život bol opäť

farebný, mama s otcom sa viac usmievali a my sme ich mali opäť pre seba. Bolo to zvláštne, ale zmenilo sa absolútne všetko," stíchla zamyslene. Poskytla som jej priestor, ale bola som zvedavá, ako tento príbeh pokračoval a prečo ho mama celý život tajila. „Domov sa však už nikdy nevrátila," vravela ďalej a ja som hltala každé jej slovo, „znenávidela nás. Rodičov preto, že ju dávali opätovne zatvárať na psychiatriu. Vtedajšie liečebné postupy boli peklom a ona ich musela zažívať znova a znova. A nás, svojich vlastných súrodencov, preto, že sme nikdy nestáli na jej strane a nedokázali tomu zabrániť. Teta Mirabel nám občas zavolala, ale otec ani mama nám ani raz nepovedali, čo vravela. Keď Bela oslávila osemnásť rokov, prekliala celú našu rodinu."

„Prekliala?" pochybovačne som nadvihla obočie. Mama si povzdychla a pozrela sa na mňa s hlavou naklonenou nabok.

Váhala, či má rozprávať ďalej.

„Neviem, ako to nazvať, a neviem, ako nazvať to, čo ony dve spolu robili. Snažila som sa zistiť, na akú vieru sa dali, ale nič som nezistila, preto som to napokon nechala tak. Netuším, či boli členkami nejakej sekty, alebo to celé bola len sila sugescie, či boli čarodejnice, bosorky, alebo mali len akýsi šiesty zmysel, ktorý uchopili z nesprávneho konca. Vedela som len toľko, že v našej rodine sa tieto zvláštnosti dedili. Odjakživa však bolo okolo toho priveľa tajností a koho sa to netýkalo, ten nič bližšie nezistil. Ale ktorá rodina nemá svojich kostlivcov v skrini? Myslela som si, že sa všet-

ko s Mirabel vyriešilo samo, že život mojej sestry s jej tetou prinesie pokoj na oboch stranách, a všetky rozprávky okolo našej rodiny som nechala plávať. Lenže zrazu do našich životov vošlo niečo, čo nám bralo našich blízkych, a inak ako prekliatím som to nazvať nevedela."

V krátkom čase zomreli jej starí rodičia, sestra mala ťažkú autonehodu, bratovi bola diagnostikovaná roztrúsená skleróza, ktorá sa každým rokom zhoršuje, a moja mama predčasne porodila mŕtve dieťa. Počula som o tom niekoľkokrát, príbuzní to odjakživa označovali za najhoršie obdobie ich životov.

„Dom, ktorý ti Mirabel odkázala, môže byť jedine ten, kde žila spolu s Belou," dodala s očami plnými hrôzy.

„Čo to znamená?"

„To, že kto s ním bude mať niečo spoločné, je prekliaty tiež."

„Je to len dom," povedala som dôrazne. Moja mama nikdy neverila na žiadne čáry-máry, kliatby ani nič podobné, vždy sa riadila zdravým rozumom a, popravde, pripadalo mi zvláštne, že zrazu spája ich rodinné tragédie s jednou jedinou osobou. Aj keď človek rád hľadá dôvod aj tam, kde nie je.

„Mirabel bola rovnaká ako Bela," vyslovila opovržlivo meno svojej doteraz neexistujúcej sestry a pozrela sa na mňa, akoby táto sága mala pokračovať práve mnou. „Vychovala z nej diabla a ja som nechcela, aby to isté urobila z teba, preto som s ňou prerušila akýkoľvek kontakt," dodala a vstala od stola.

„Ťažko by zo mňa vychovala čokoľvek, keď je mŕtva," skonštatovala som potichu.

Mama mi už na žiadnu otázku neodpovedala. Minulosť jej sestry bola pre ňu uzavretá kapitola. Dnes, dávno predtým a navždy potom. Ja som však bola presvedčená, že ju len zmietli zo stola a všetci pred ňou iba zatvárajú oči, pretože nedokážu čeliť tomu, čo sa medzi nimi dialo. A moja mama veľmi dobre vedela, aké prepojenie som s ňou odmalička mala ja.

///

STIERAČE MI V PRAVIDELNOM TEMPE mávali pred očami a ja som sa pre hromadnú nehodu posúvala v nekonečnej kolóne naspäť domov. Šoférovala som podvedome, moje myšlienky sa stále sústredili na Belu, sestru mojej mamy, na tetu, ktorá mi odkázala svoj majetok napriek tomu, že som jej meno nikdy nepočula a jej tvár nikdy nevidela. Alebo si ju nepamätám.

„Mami? Kedy som sa naposledy stretla s tetou Belou?" Na druhom konci linky ostalo ticho. „Haló, si tam?" zamračila som sa na mobil a skontrolovala spojenie, sekundy hovoru stále nabiehali.

„Prečo sa na ňu dookola pýtaš? Som ti povedala, že sa s tebou o nej už nebudem baviť."

„Takže to, čo si pamätám, nie je len výplod mojej divokej fantázie," skonštatovala som.

„Stačilo, nechcem, aby z tvojich úst ešte niekedy

vyšla čo i len zmienka o nej! Zabudni na ňu a na všetko s ňou spojené. Sľúb mi to!“

„Preboha, mami, upokoj sa,“ prevrátila som oči. „Nekatastrofizuj zas. Musím už končiť, šoférujem, zavolám ti opäť zajtra.“ Nedala som jej šancu namietať a hovor ukončila.

Prečo som mala pocit, že mi mama klame alebo tají ešte niečo ďalšie?

Posunula som sa znovu o pár metrov v zástupe áut a zamyslene hľadela pred seba. Ženské meno Bela nie je typické. Dovolím si povedať, že som ho ani u nás doma nikdy nepočula. Niečo mi však vravelo, že podobnosť môjho mena s tetou a pratetou nebude náhodná. Až mi nepríjemne prebehol mráz po chrbte, keď som si uvedomila, že nielen meno máme spoločné…

///

NEVIEM, KEDY SOM SI ZAČALA uvedomovať, že som iná. Divná, čudná, uletená, šialená, bizarná, zvláštna, výstredná, záhadná, chorá, aká len chcete, iba nie normálna. Už len to, že si pamätám veci z útleho detstva, ktoré si iné deti nepamätajú. Napríklad, ako okolo mojej postieľky stávali postavy, ktoré som videla iba ja. Dokázali ma upokojiť skôr ako ktokoľvek iný a ja som namiesto plaču spokojne zaspala. Mala som asi dva roky. Alebo si všetci mysleli, že sa hrám a rozprávam sama so sebou. Lenže ja som sa vždy hra-

la s niekým, kto k nám prišiel „na návštevu“. To trvalo asi do piatich rokov. Bola som dobré dieťa iba vďaka tomuto vlastnému svetu, ktorý neskôr niekto označil za autizmus. Netušila som, čo to znamená, ale rodičia z toho boli zhrození, a tak som sa toho bála aj ja a už som sa nechcela s návštevami hrať ani rozprávať. Keď som mala desať, vzali ma k veľmi milej detskej psychologičke, ktorá sa so mnou vždy super porozprávala a získala si moju dôveru, až som jej porozprávala všetko, čo vidím a cítim. Že cítim aj to, ako sa cíti ona, čoho sa bojí a prečo robí túto prácu. Prešla som od psychologičky k psychiatričke a k autizmu sa pridala schizofrénia. Moja mama mala našťastie dosť rozumu, aby rozpoznala, či so mnou je niečo vážne alebo nie, a nechala to tak. A ja som prestala byť k rodičom úprimná a začala ich aj seba presviedčať, že nikoho a nič nevidím a že šlo o mojich imaginárnych priateľov, akých má predsa každé dieťa. Na moje počudovanie tomu uverili – alebo chceli veriť, len aby bol pokoj.

V mojom živote bolo stále veľa zvláštností, veľa vecí ma stále prekvapovalo a, naopak, na veľa z nich som si zvykla. Teraz začínali dávať skutočný zmysel.

Strhla som sa na klopanie na okno auta, ktoré ma vrátilo do reality.

„Uzatvárame cestu, prosím, použite obchádzku,“ nasmeroval ma policajt na obchvat, ktorým som musela obísť polovicu mesta. Kolóna sa však konečne pohla a začala sa rozpúšťať. Urobila som, čo mi kázal, a nasledovala ostatné autá.

A ZRAZU SOM TAM STÁLA. Neodbočila som, kde ostatní, jednoducho som šla ďalej. Intuitívne. A možno nie. Možno ma tam zaviedol šiesty zmysel, alebo čo. Myslela som si, že sa len preveziem okolo, pozriem sa, kde sa dom nachádza, vychutnám si trošku čerstvého vidieckeho vzduchu a vrátim sa domov. Ani som nestihla zapnúť navigáciu, napriek tomu, že cesta mala niekoľko odbočiek. Cestu som jednoducho poznala, aj keď som tým smerom nikdy nešla. Ako mnoho iných vecí, o ktorých som sa naučila nehovoriť. Trmácala som sa čoraz horšou, síce spevnenou, ale extrémne hrboľatou cestou. Neskôr sa zmenila na dva zarastené pásy, ktoré viditeľne dlho nikto nepoužil. Nebolo sa čomu čudovať, posledný človek, ktorý sem meral cestu, bola zrejme teta Bela. Pravdepodobne, samozrejme. K starému domu, od ktorého som mala ako jediná dedička kľúče.

Sedela som v aute, vypla motor a v hlbokom tichu sledovala kovanú bránu, pred ktorou sa cesta nekompromisne končila. Bola zarastená popínavým brečtanom a za ňou sa obďaleč týčil dom. Zvláštny dom. Môj dom! Vyzeral ako stará vila, ktoré si Nemci stavali počas vojny v mestách po celej Európe. Vystúpila som z auta a po štrkovom chodníku prešla pár krokov bližšie. Vyrušila som malý kŕdeľ vtákov, ktoré ma vystrašili rovnako, ako som vystrašila ja ich.

„Ježiši, pokoj," povedala som sama sebe a hlbokým nádychom a výdychom sa snažila upokojiť zrýchlený

tlkot srdca. Počula som len chrupčanie kamienkov pod svojimi topánkami. Brána vyzerala zblízka oveľa väčšia a mohutnejšia, čo ešte umocňovala hrubá hrdzavá reťaz, ktorá spájala jej krídla. Prešla som po nej prstami a hľadala zámok. Napokon som si ho všimla na opačnej strane, takmer pri zemi, kam by som ani jednou rukou nedočiahla. Potlačila som bránu oboma rukami, či náhodou nepovolí, ale nepohla sa ani o milimeter. Reťaz na nej bola úplne zbytočne. Vrátila som sa do auta po obálku s dokumentmi, ktorú mi dal advokát, a otvorila ju. Vytiahla som z nej zväzok piatich kľúčov rôznych veľkostí. Neboli to starodávne kľúče, aké som čakala, ale kľúče od bežných zámkov, aké kúpite aj dnes. Jeden jediný kovaný ozdobný kľúč bol zrejme práve od brány.

Opäť som vystúpila z auta, aby som sa poslednýkrát pokúsila dostať dnu bez toho, aby som preliezala múr alebo hľadala dieru v plote. Vložila som kľúč do zámku brány a otočila ním. Nešlo to úplne ľahko, ale na niekoľký pokus zapadol do správnej polohy a po dvoch otočeniach povolil. Čo mi vôbec nepomohlo, brána sa stále nepohla, no pokúšala som sa otočiť celú reťaz tak, aby som sa k visaciemu zámku dostala jednoduchšie.

„Tou reťazou nepohnete! Je tam už celé roky," začula som spoza chrbta mužský hlas, ktorý som na samote nečakala. Otočila som sa za ním a uvidela statného chlapa, ako kráča po chodníku z lesa pravdepodobne naspäť do dediny. Mal na sebe veľký, hrubý plášť proti dažďu, gumáky a krížom cez hrudník zavesenú tašku, akú nosia vojaci, horári, prípadne vrahovia. Dodatočne

som si všimla na chrbte prevesenú pušku. Poľovnícku. Alebo aj nie. Cítila som, že je momentálne neškodný, ale nemala som chuť hovoriť s ním. No keďže odbočil z chodníka smerom ku mne, očividne mal iný názor. „Čo tu vôbec hľadáte? Ten dom aj pozemok sú súkromné, nemôžete tam len tak vojsť."

„Viem, že nie," povzdychla som si, postavila sa a utrela si dlaňami kolená od blata.

„Toto miesto lákalo už mnohých ľudí, ale je ako nedobytná pevnosť. Nedostanete sa tam."

„Okej, vďaka za informáciu," prikývla som a vytiahla kľúče z brány. Možno dnes naozaj nie je ten správny deň. Pôjdem si po vhodnejšie oblečenie, možno aj po nejaké nástroje, a vrátim sa, keď bude lepšie počasie. Toto nebol dobrý nápad.

„Ako ste sa sem vlastne dostali? Čo ste zablúdili?" Muž bol skutočne zvedavý a stál už len niekoľko metrov odo mňa.

„Autom," odpovedala som sarkastickým tónom.

„To vidím, ale nemáte tu čo hľadať, radšej sa vráťte na cestu. Toto miesto nie je pre vás, verte mi."

„Tento dom aj pozemok patria mne. Takže toto miesto je pre mňa viac, ako si dokážete predstaviť." Muž na mňa vyvalil oči a cúvol. Obzrel si ma od hlavy po päty a ja som mala pocit, akoby sa zľakol toho, čo som povedala. Minimálne ostal zaskočený a prekvapený. „Máte s tým nejaký problém?" spýtala som sa, keď mlčal a iba na mňa civel.

„Nie," zrazu stratil slová, opäť cúvol a vracal sa na chodník, ktorým pôvodne šiel.